

verveeld. Was dat de vrouw, was dat de liefde? had hij zich dikwijls afgevraagd.

Alleen de kinderen.. alleen die hadden hem tot in zijn diepste wezen ontroerd en liefelijke schoonheid gebracht.

Maar ook de zwaarste zorgen....

Hij schrikte op uit zijn gepeinzen, toen de juffrouw binnen kwam en vroeg of meneer nog even boven wou komen om de kinderen goeden nacht te zeggen.

Hij was na den dood van Anna gewend om nog even te gaan kijken als ze alle drie in hun bedje lagen. Voor de kinderen was het een feest.

Hij begon bij de oudste; zijn dochter. De volgende maand werd zij zes jaar. Het was een vlug, intelligent kind, een beetje grillig van humeur, maar vol leven en fantasie. Het was zijn lieveling en met droomerige verrukking bewonderde hij vaak het fijne, smalle gezichtje met de violet-blauwe oogen, het nerveuse neusje en de mooigevormde lippen. Zij leek niet op haar moeder en het verdroot hem niet. Marietje was dezen avond humeurig en lastig. Hij maakte zich boos en ging, zonder haar een nachtzoen te geven, naar Dolfjes bed. De kleine jongen sloeg dadelijk zijn armpjes om vaders hals. Hij was aanhalig en zoenerig van natuur, maar gewoonlijk liever tegen de juffrouw dan tegen hem.

„Vadertje, mag ik morgen met u uit?” vleide hij, „naar 't park?”

„Neen, naar tante Eveline”, viel Hein in, uit het andere bedje zijn hoofd opstekend, „ik wil naar tante Eveline.”

„Zijn jullie daar dan wel eens geweest?” vroeg hij verwonderd.

„Ja, met juf; we liepen voorbij en zij riep ons naar binnen,” mengde Marietje zich in 't gesprek, „maar ik vind 't niets leuk bij tante Eveline. 't Is er zoo donker.”

„Ja, erg donker,” bevestigde Dolfje, „maar ik houd toch veel van tante Eveline”

„Ja, ik ook, ik ook,” riepen de anderen.

Hij was verteederd.

En in zijn nachtkus aan elk van hen — ook Marietje kreeg nu een beurt — mengde zich zijn liefde voor haar.

Den volgenden middag liep hij met de kinderen na kantoor-tijd in het parkje dicht bij zijn woning, toen hij Eveline in de verte zag loopen. Zij zag hem ook en dadelijk ging zij naar hem toe.

„Zoo aan 't wandelen?” vroeg zij met een lief glimlachje en een blik uit de vreemde oogen streelde langs zijn gezicht.

Zij vermeden het den laatsten tijd elkaar te benoemen of het woord „u” in het gesprek te brengen.

„Ja, 't is nu zoo heerlijk weer; wat koeler dan gisteren.”

De kinderen drongen zich om Eveline heen.

„Naar die bank!” vleide Hein, zijn bol gezichtje tot haar opheffend. Zij streek hem zacht over het borstelige haar.

„Neen, neen, ik ga niet zitten,” zei ze, „ik moet naar huis. Brengen jullie me maar een eindje.”

Zij gingen; Hein tusschen hen in. Zij voelde voor dat kind een innig medelijden, vermengd met een huiverenden afkeer; hetzelfde wat zij kon voelen voor een verminkten hond.

Marietje had het hoogste woord. Zij lachte om alles wat Eveline zeide en zag haar bewonderend aan.

„Toe, een sprookje, een klein sprookje!” vleide zij, „tot aan uw huis, toe, tante Eveline.”

„Zoo 'n klein sprookje? Die bestaan niet..”

„Tòch wel — héel kort,” drong Dolf aan.

„Even kort als 't geluk,” zei Taco.

„Waarom is 't nu straks weer uit?”

Zij zag hem aan tusschen haar wimpers.

„Wat uit?” vroeg ze plagend.

„Wel, deze wandeling....”

Zij lachte even. Om naar huis te komen, moesten zij langs dat van Taco. „Laten we de kinderen hier even afzetten en....”